

A FÜRDETÉS SZABÁLYAI

Mint ifjú halász, ujjbegyed
hegyét félve ereszted fürdő-
vizembe, aztán megrémülsz.

Azt mondod, olyan sötét,
mint a tó vize, amiben
anyaként fürdetem tested.

Csokoládébarna szivacsom,
csepeg; hatalmas csapok,
fehér pálcikák, bízz bennem.

Tudom, hogy a mólóra figyelsz,
miközben sebbenzinnel tisztítod
lábfejem – szó szót követ, néha

titkot, amikor megölöm a jókat,
megölöm a tavat, a tükröt, de
szavad meg nem ölhetem.

Néhány fekete kagylóval a kezekben
felém fordulsz, majd selymes hangon
megszólalsz. Horvátul suttoatsz, ez
jó, ez jó, erősen bólogatsz, felállsz,

és a földhöz vágod. A kagyló-belső
kiszeded és felszívod, vizet, vizet
iszol rá. Cuppogó hangot hallatsz.
Mosolygok és nézem, ahogy jósolsz.

A kagyló héját mozsárban porrá-
zúzod, belenyúlsz, a falára kened
és nézed, miként pereg vissza.
Elnézel a világítótorny felé, nézed

a kopár szigethátat, a kövekből
kirakott kerítések halvány vonalát,
melletted izgatottan nézem a kövek
közt megcsillanó sósvizet, miként

fodrozódik a pókháló ujjaim között.
Végre visszanézel, szemed üvegén
látom tejföl-szőke hajam, ahogy
megtöri a fehéret a halk szavad.